

Transcription réalisée par :

Mathieu Bares, étudiante en 1ère année de Licence d'Occitan,

Université Toulouse II – Le Mirail (2012-2013) – Enseignante : Joëlle Ginestet

Lo praube Chinchirribus

- Qué vas cantar ua auta ara debuta ?

- E òc, lo Praube Chinchirribus !

- Òc, òc, que la coneishes ?

- Aquera que m'a tostemp estonat, alavetz, aquera que i èra de tard. Bòn, Terèsa que va anar preparar eth Tè o era sopa, pr'amor aquera qu'ei drin lèva...

- Hòrt lèva !

- Lo Praube Chinchirribus que s'a trobat la hemna morta

Que l'a tocat lo pè

De tant que t'empedèri non t'empederèi pas mes !

Trou du cul carton

Et voulez vous danser

Au son du clairon

Trou du cul carton

Ah les chapeaux bas [wa]

C'est le marquis du Carabas [va]

Lo Praube Chinchirribus que s'a trobat la hemna morta

Que l'a tocat la coeisha

De tant que t'encoeishèri non t'encoeisherèi pas mes !

Trou du cul carton

Et voulez vous danser

Au son du clairon

Trou du cul carton

Ah les chapeaux bas [wa]

C'est le marquis du Carabas [va]

Etc.

E que't poiri cantar. Donc que i a passatges que son delicats, e bòn... E aquera, que m'a tostemp estonada aquera pr'amor que d'entèner – pr'amor qu'èra atau – les chapeaux bas [wa], c'est le marquis du Carabas [va]. E que i a atieu tot eth jòc de qui èra un jòc de que haríam tostemp, entre eths de qui's ajèvan un punt d'amor a parlar francés e que l'escagassavan. E donc, ath lòc d'estar « les chapeaux bas »,... B, era prononciacion de B que pòt estar hicada ara plaça deth [w] o [v] en francés qué, les chapeaux bas [wa] et le marquis de Carabas [va], que ei le marquis de Carabas du Chat Botté, donc qu'ei eth jòc de plaçar [v] e [w] là on non cau pas qué. E que sèi de quin diguiva eth men gran pair, qué vòs... qué vòs préner... d'ac qué vòs préner... enfin non sèi pas tà que i èra tà minjar qu'ei vin..., « non non, je le veux – e que parlava francés tà díser aquerò tostemp – je le veux blos [vlus] »

- Blos ?

- Blos que vòu díser natura, enfin blos qu'ei quauqu'arren de natre, de naturau, de sancèri, pur. Blos ! En gascon que disem blos ! Eth men gran pair que's preniva eth plasèr de díser : « non non, je le veux blos [vlus] ». E tà jogar, d'aqueths que hicavan [b] ath maishant endreit o [v] ath maishant endreit en francés qué, qu'èra aqueras faiçons de trufà's.

E aquera canta que n'èri tostemp estomagat. Mès aquera de tard, passat miejaneit o ua òra deth maitin

- Tiò, tiò, e n'ei pas l'òra enquièra...

- O Bon diu, cinc òras deth maitin...

- Que'ns vederam un dia puslèu, que me la canteràs ; cantas de neit...

- Pr'amor qu'ei atieu justament que i a avut aquera pèrta de repertòri pr'amor que çò qu'ei possat aras òras d'aqueras cantas, que son cantas de que ajèvan – enfin entà jo – qu'èi tostemp trobat preciosas dera fòrma de que ajèvan, de que de comentar era dança après, e qu'èra en aqueths moments de que cantàvam « Peiroton », « Madamiseleta la Charmanteta », totas eras cantas entà hèr dançar.

Per exemple, qu'èra tard, un moment quan i ajèva arren mes tà... o quan totas eras autas èran passadas.

- Pr'amor que non se cantava pas dus còps era medisha cançon ?

- Non, non.

- E perquè ?

- ... Non sèi...

- Qu'ei atau, qu'ei un punt d'onor tanben ?

- Òc dilhèu òc, dilhèu. Òc pr'amor que se'n cantava jà quan mèma, que n'i ajèva qué. E pus, cantar lentament, e cantar a d'aqueras de que non acaban, e pus er'òra qu'èra a virar tanben, juste en hariant-se atau, e en cantant, que te podivas passar temps.

Ref. document COMDT : 1715-32

Interprète : Jean-Louis Lavit

Collectage réalisé par Pascal Caumont à Ayzac-Ost (65) le 09/08/2005